

Ω ВРЕМЕТО

Шумът,
шуми Във Времето...
Гризе го с миша паст.

Ангели боси газят семето,
нивите на земните В ума...
Антени, пробождат божия Вис,
уверени пазители на рими,
амазонки, джунгли, поезия, грях.

Роптаещи Влечуги, мокри
целуват ги по мизлите-успех...
Ангели босоноги, милите,
отнасят В космичните си торби
огнените сърца - творби,
обшити със слово през орбити:

"Най-много боли, болката-унижение!
Нищо друго не е тъй осезаемо,
реално и значително!
Амин е за радостта... И... Анатема
за криза, упадък, безпътие, проклятие!
Безмилостна беда, унищожаваша на
Живота живия дъх!"

Шумът,
шуми Във Времето... Търпеливо...
Разяжда го... Преражда го...

Амин! Паролата "Амин" да повтаряме!
Далеч от угроза! Далеч от беда!
В презръдката на щастието!
В усмивката на любовта!
Да опазим чист, лъчезарен
подареният ни Свят заедно с Времето!
Дар! Безвъзмезден дар!
Поверен ни от Сътворителя-Баща! Бог!

